

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2551/2019
17.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА и ББ, обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Никола Шијан, адвокат из ..., против тужене ББ – ..., чији су пуномоћници Небојша Радовић, Рајко Маринковић и Срђан Лакић, адвокати из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5597/18 од 10.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5597/18 од 10.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5597/18 од 10.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6613/2015 од 24.10.2018. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу АА исплати на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа износ од 150.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.10.2018. године до исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу ББ исплати на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа износ од 150.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.10.2018. године до исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца у делу којим су тражили да се обавезе тужена да им по основу накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа исплати преко досуђених износа разлику до тражених износа (до 1.000.000,00 динара у односу на тужиоца АА, односно, до тражених 500.000,00

динара у односу на тужиоца ББ). Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 206.450,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од дана правноснажности одлуке под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 5597/18 од 10.04.2019. године, жалба тужене је делимично усвојена, а делимично одбијена, те је пресуда Основног суда у Новом Саду П 6613/15 од 24.10.2018. године у усвајајућем делу и делу којим је одлучено о трошковима поступка, преиначена тако што је одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете на име душевних болова због повреде части и угледа у односу на оба тужиоца преко износа од по 100.000,00 динара са законском затезном каматом, док је тужена обавезана да на име накнаде трошкова поступка исплати тужиоцима износ од 202.450,00 динара. Ставом другим изреке, ожалбена пресуда је потврђена у преосталом побијаном делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и то у потврђујућем делу, тужена је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

У конкретном случају, правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужилаца за накнаду нематеријалне штете на име претрпљених душевних болова због повреде части и угледа од стране тужене. Наиме, тужена је током 2014. године на свом интернет порталу објавила више чланака о тужиоцима- АА, који је у то време био ..., и ББ, који је био ... и међународно признати стручњак и научник у области У низу објављених чланака од стране тужене у том периоду изнете су оптужбе на рачун тужилаца претежно у домену злоупотребе функције проневером великих новчаних износа, те су тужиоци оптужени да су „опљачкали“ ГГ и ДД, злоупотребили поступак за доделу субвенција по конкурсима БЂ, а употребљаване су речи попут: „тешко да постоји већи и подлији лопов од АА, који једино зна да пљачка и вара и ништа више“, „врхунац његовог лудила“, „хистерично саопштење АА“, „бескрупулозне су АА и ББ преваре“, „свесни смо

да је АА град ... мали и неинтересантан, пошто је научио да краде за целу ...“ и сл. Наведена саопштења су касније преузета од стране различитих медија. Побијаном одлуком је делимично усвојен тужбени захтев тужилаца тако што је обавезана тужена да им по основу накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде части и угледа исплати износе по 100.000,00 динара са законском затезном каматом од дана доношења одлуке, уз образложење да тужиоци јесу били политички функционери странке која је представљала главног опонента туженој, те да су стога дужни да трпе критику свог рада, и да имају већи праг толеранције на изношење информација о њима у јавност, али да јавност има право да зна проверене и истините информације, а не информације којима се директно указује да су тужиоци вршили кривична дела крађе, злоупотребе службеног положаја и сл. на који начин је повређена претпоставка њихове невиности, с обзиром да тужени није током поступка пружио доказе на околност да је против овде тужилаца вођен кривични поступак, те донета правноснажна осуђујућа кривична пресуда за наведена дела.

Стога, побијаном одлуком материјално право није примењено на другачији начин, с обзиром да правни став изражен у одлуци не одступа од правног схватања израженог кроз раније донете судске одлуке Врховног касационог суда. Имајући у виду наведено, овај суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, те да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде Врховног касационог суда из којих бих произлазио закључак о различитом одлучивању у истој чињенично правној ствари, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега различито одлучивање о тужбеним захтевима самим тим не представља неуједначену судску праксу.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.11.2014. године, а вредност предмета спора представља износ од 1.000.000,00 динара, као највећа појединачно опредељена вредност тужбеног захтева, будући да се ради о формално правним супарничарима.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, то вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у износу од 100.000,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изложених разлога, у смислу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка по ревизији, садржана у ставу трећем изреке решења, донета је у смислу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. став 1. ЗПП. Наиме, тужена није постигла успех са изјављеним ванредним правним леком, због чега јој не припада право на накнаду трошкова на име састава ревизије.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић